

Sagsnummer:	26	Navn:	Medesan Mena
Alder:	82	Ansøgt om:	Hjælp til ALT
	Ansøgt om beløb	Lei pr. måned	
	Bevilget beløb 2012	2.100 Lei i alt	
	Bevilget beløb Apr. 2013	Afholdte udgifter – herefter pause – se forklaring herunder	
	Bevilget beløb Sep. 2013	0	
	NOVEMBER 2016 - DØD		
September 2013	Vi møder Mena uden på gaden, hun vælger at ignorere os, hun ser ikke værre ud end hun plejer. Vi kan fornemme, at vi skal holde os væk, hvilket vi vælger at respektere. Vi afslutter ikke hendes sag, vi vælger at blive ved med at holde øje med hende.		

September 2012

Vores møde med Mena var et kæmpe chok.

Vi ankom til et meget nydeligt hus som ligger i sigøjner enden, fine tynde gardiner for vinduerne og pottedplanter i vindueskarmen. Vores første tanke var nok lidt, hvad skal vi her, vi blev meget hurtigt meget klogere, for her var sandelig noget, at komme efter.

Huset var flot renoveret, men kun halvdelen af huset, her bor Menas søn, svigerdatter og deres barn, i carporten holdt deres nydelige bil, alt var nydeligt og pænt.

Det er så mere end man kan sige om den bagerste del af huset, det første vi bemærkede var taget, tagstenene lå i tilfældig orden, nogle steder manglede de og nogle steder lå der diverse andre udefinerbare materialer som erstatning.

Ned langs huset var der vinduer, ingen af disse vinduer havde glas i, der var kun små tynde gardiner for. Trappen op til huset var høj og ujævn, der var lagt diverse måtter og gamle trøjer på stenene for at man ikke skulle glide.

Uden for huset var der en håndvask, den skal I komme til at høre mere om.

Så dukkede Mena op, en meget lille dame, som ikke har set vand og sæbe i meget lang tid. Jeg tror at hvis hun blev vasket ville hun nok falde fra hinanden.

Vi fik sat Mena på en stol tog hendes hånd og bad hende fortælle os sin historie.

Mena er 80 år, enke, og mor til 3 børn, to drenge og en pige. Mena ejer det hus som hun og sønnen bor i. Det er således, at når en familie medlem flytter ind i den gamles hus, og passer dem på deres gamle dage, vil dette familie medlem overtage huset når den gamle dør. Menas søn har vist bare lige glemt, at man skal yde før man kan nyde.

Mena fortalte os, at hun ikke har haft gas det sidste år fordi hun ikke har haft penge til det, og at hendes søn ikke ville hjælpe.

Hun fortalte også, at hun ikke havde adgang til vand, for sønnen havde sat et nyt brønddæksel over brønden og lukket for vandet. Dette nye brønddæksel var så tungt, at hun ikke kunne flytte det, når hun manglede vand måtte hun gå ind til naboen og hente det.

Med jævne mellemrum trænger sønnen også til at afregere lidt, han har åbenbart ikke penge til en boksebold for han har valgt at bruge sin mor til dette formål.

Mena fortalte, at hun ikke fik noget ordentligt mad at spise, hun levede af hvidt brød hvor hun smurte noget meget ulækkert brunt stads på, det duftede lidt af frugt men lignede det der kommer ud efter man har spist frugt.

Hun fortalte os også, at hun flere gange var faldet ned af trappen, fordi trappe trinnet er så højt og ujævnt, dette havde åbenbart heller ikke gjort det store indtryk på sønnen.

Efter vores snak inviterede Mena os ind i sit "hus" eller hvad sådan noget kaldes.

Det viste sig, at bagved de glasløse vinduer var en lille meget smal gang, her stod lidt møbler. Pladsen var så træng at der ikke engang var plads til at skifte mening i rummet.

Fra gangen kom vi ind i et lille rum, det var nok 3 x 3 meter. Langs den ene væg stod hendes seng. Ned af den næste væg ca. 30-40 cm fra sengen stod et komfur/varmeapparat som "kørte" på brænde, aftræks røret manglede (det blev af en eller anden fikset inden vi kom igen), hun var dog klar over, at det var livsfarligt at bruge komfuret/varmeovnen så det stod stille. På den 3. væg stod et lille bitte spisebord, og på den sidste væg et lille skab.

Både i rummet og i gangen var der "gulvtæpper" på gulvet, disse "gulvtæpper" var gamle plaider og andre tæpper der lå lag på lag på lag, ideen var fantastisk men absolut ikke optimal når man er en gammel dårligt gående kone.

Lugten i rummet var også anderledes, jeg ikke om I kan forestille jer hvordan det er, at sove i et rum der konstant lugter af ildebrand.

Grimme scenarier dukker op i ens hoved mens man står der i rummet, sengen klods op ad komfuret, en hovedpude der ryger på gulvet i nattens løb, en lille gnist der springer ud og rammer den, huset vil være væk i løbet af ingen tid og Mena, hun vil være hjælpeløs.

Mena græder og vi græder med hende, hvis vi i Danmark behandler vores hund som hun bliver behandlet vil den bliver fjernet, hvordan kan man sidde og nyde flæskestegen, når ens mor sidder på den anden side af væggen og spiser brød? Hvordan kan man nægte sin mor noget så enkelt som adgang til vand? og hvordan kan man finde på at slå sin gamle forsvarsløse mor? Hvordan kan man se sine naboer i øjnene når man ved, at ALLE ved hvad der sker bag facaden? Og hvorfor er der ingen der gør noget, den eneste der er der for Mena er en handicappet mand der hjælper hende så godt han kan.

Velkommen til virkeligheden i år 2012

Hvad gør vi for at hjælpe Mena?

Vi har kun 2 dage i Bagaciu, den første dag er gået og vi har 25 andre ansøgninger vi skal have kigget på.

Vores første tanke er, at flytte hende op på plejehjemmet, men bliver enige om lige at sove på beslutningen.

Næste morgen taler vi igen tingene igennem med vores tolk Andrea (Susi og Titi's datter). Beslutningen om plejehjemmet bliver droppet, hun skal bo alene i det store hus, og hun skal væk fra de naboer og de omgivelser hun kender, og vi er enige om at hun vil sige nej.

Vores næste ide er, at spørge hendes handicappede ven om han vil træde til og vennens svigerinde om hun vil sørge for at hun får mad. Begge vil gerne hjælpe men får ikke at lave for meget ravage i familien foreslår de os at prøve at tage fat i et familiemedlem til hende.

Mange muligheder blev vendt og drejet, resultatet blev, at vi fandt et barnebarn til Mena og spurgte dette barnebarns kone om hun ville ansættes som Menas "babysitter", dette sagde hun ja til.

Nu var der kun et problem tilbage nemlig sønnen. Problemet var at få ham overbevist om, at vores "babysitter" og hendes mand ikke ønsker, at overtage Menas hus.

Vi forlagde ham situationen, han var iskold, vi kunne gøre som vi ville med hans mor, bare vi ikke tog hans hus, han er en mæg modbydelig satan I må undskyld sproget, men det var det pæneste ord jeg kunne finde til at beskrive ham.

Vi forlagde Mena beslutningen og til alt held accepterede hun den, den stakkels kone brød helt sammen.

Mena bliver et dyrt bekendtskab for foreningen, men vi kunne ikke efterlade hende i den forfatning vi fandt hende i. Nu bliver der lavet noget af det praktiske arbejde der er så tiltrængt, hun vil få mad hver dag, hun får hentet vand og vil få vasket tøj, men sidst men ikke mindst HUN VIL FÅ MENNESKELIG OMSORG.

Vi ved ikke hvor længe Mena overlever endnu, men vi ved, at vi har prøvet, at gøre vores til, at hendes sidste tid bliver tålelig.

April 2013

Jeg kan næsten ikke finde de rigtige ord til at beskrive udviklingen hos Mena.

Som jeg fortalt jer sidste gang, ansatte vi Dana til at passe Mena. Dana og hendes mand har gjort alt det vi har bedt dem om, de har sendt kvitteringer hjem, de har fået lavet en ny trappe til Mena så hun ikke falder, de har prøvet at købe en ny seng til hende og prøvet, at få lov til at male hendes værelse, men Mena har konstant været på tværs.

Naboerne kunne fortælle os, at Dana trofast er kommet med mad til Mena.

Jeg spurgte Mena om hun var tilfreds med ordningen, og det skulle jeg aldrig have gjort, hun gik totalt amok, hun råbte og skreg, hun påstod, at hun ikke havde fået mad siden jul, at Dana stjal hendes penge, og hun fortalte alle ude på gaden der gad høre om det, at Dana er en tyv.

Jeg havde hørt en lille fugl pippe om, at Mena lavede numre, lige så hurtigt som Dana havde afleveret maden til hende, pakkede hun det sammen og bar det op til sin søn, jeg har ikke mødt ham, men det siges, at han er en lud doven rad der åbenbart ikke er for fin til, at spise den mad der tiltænkt hans gamle mor.

Jeg fortalte Mena, at jeg var bekendt med dette, det fik hende bare til at gå endnu mere amok. Hun ville selv have sine penge.

Det hele var ved at udvikle sig til noget meget ubehageligt noget, Dana blev mere og mere utilpas over alle de beskyldninger der blev rettet mod hende og vi andre følte os skidt tilpas over at sidde og råbe af en gammel kone.

Til sidst måtte jeg fortælle Mena, at det ikke var hendes penge men mine og at det var mig der bestemte. Jeg måtte også fortælle hende, at der var 2 muligheder, enten fik Dana pengene og vi fortsatte som hele tiden, dog med den undtagelse, at Mena skulle behandle Dana ordentligt og spise sin mad selv eller også ville jeg rejse mig og gå og så fik hun ikke en krone, Mena traf selv valget, vi kunne bare rejse os og gå.

Det gjorde vi så, det var ikke særligt rart, vi ved hun er i knibe, men vi blev nødt til at være hårde.

Dana havde lagt 1.800,00 Lei ud for de sidste 3 måneder dem afregnede vi selvfølgelig, og så gav vi hende 2 måneders løn som et plaster på såret for det hun havde stået model til.

Når vi kommer igen vil vi besøge Mena, måske er hun kommet på bedre tanker.

November 2016

Det er med stor sorg, at jeg i dag har modtaget besked om, at Mena er blevet slået ihjel i en trafikulykke. Hun gik ude en mørk aften og blev ramt af en hestevogn. Hun blev kørt på hospitalet, men hendes skader var åbenbart meget alvorlige for hun klarede den ikke.

Nogle gange hader jeg det her job. Hader når der kommer en besked fra Andreea der starter med ordene "I am sorry to tell you ...". Hader disse dage hvor min nattesøvn er ødelagt, fordi jeg hele tiden tænker. Tænker på om vi, har gjort det godt nok, om vi kunne have gjort noget anderledes.

Jeg ved jo godt inderst inde, at vi gør det vi kan, med de midler vi nu engang har. Hader tanken om vores fine plejehjem der bare står der og står, til ingen verdens nytte. Hader tanken om, at det kunne være brugt til at give mennesker som Mena et bedre liv. Hader at det skal gøre mig så ked af det hver gang vi mister en af de ældre.

Mena var jo, som nogle af jer nok husker, en afsluttet sag. Mena levede under de mest kummerlige forhold jeg nogensinde har set i Bagaciu. Jeg tror jeg engang skrev, at hvis hun havde været en hund i Danmark, var hun blevet fjernet.

Hele sagen om Mena var dybt ulykkelig, vi gjorde alt hvad vi kunne for hende, men i sidste ende ønskede hun ikke vores hjælp.

De sidste gange vi har været i Bagaciu, har Mena igen været en del af vores tur. Vi har mødt hende alle steder i byen. Set hende sidde på bænke, trapper og på den kolde jord, dybt optaget af at samle plastic. Store stykker plastic som hun igen og igen sad og glattede og foldede sammen. Når vi spurgte hvad hun skulle med disse stykker plastic, fortalte hun, at de skulle lægges på gulvet i hendes hus. Hun samlede og plastic flasker, det var legetøj til hendes børn.

I september mødte vi Mena igen. Hun sad på trappen til forsamlingshuset. Vi satte os ned og talte med hende. Hun var så tynd, at når jeg holdt om hende, kunne jeg mærke alle hendes ribben. Hun var så forfærdeligt beskidt og så græd hun en del. Hun fortalte os, at hun var ked af det, fordi hendes mor og far var døde og nu var hun helt alene i verden.

Det ene øjeblik, var hun i en tid der var engang, det næste øjeblik var hun tilbage i nutiden. Det var et meget bevægende møde.

Støtteforeningen

Hjælp de ældre i Rumænien

CVR. 3356 8800

lc@krevi.dk

Tlf. 2946 2003

Kære Mena

Du er nok den mest stædige kone, jeg nogen sinde har mødt i Bagaciu.

Vi ville dig kun alt det bedste, men du ville det anderledes, og det holdt du fast i. Jeg syntes, det var en skidt beslutning du traf, men respekt for, at du holdt fast i dine meninger.

Det gør mig oprigtigt ondt, at du ikke er her mere, og at du skulle herfra på den måde. Men når det er sagt, så er det min tro og mit håb, at du nu er et rigtigt dejligt sted. Et sted, hvor der ikke er drenge der hele tiden driller dig. Et sted, hvor du ikke bliver udsat for de forfærdelige ting, som livet her på jorden har budt dig. Et sted, hvor der er dejligt varmt. Et sted, fyldt med kærlighed og omsorg. Et sted, hvor du igen kan være sammen med din mor og far. I dag er du blevet begravet, og jeg ved at din grav nu som skik og brug er, er fyldt med plastic blomster. Men når vi kommer næste gang, vil jeg love dig, at vi planter en smuk blomst på din grav.

Sov sødt lille Mena.

Kærlig hilsen

Laila

Støtteforeningen

Hjælp de ældre i Rumænien

CVR. 3356 8800

lc@kcrevi.dk

Tlf. 2946 2003

Støtteforeningen

Hjælp de ældre i Rumænien

CVR. 3356 8800

lc@kcrevi.dk

Tlf. 2946 2003

